



Országgyűlési képviselő

Iromány száma: **K/1871.**

Benyújtás dátuma: **2022-11-04 11:30**

Parlex azonosító: **LAI5HWPL0001**

Címzett: **Kövér László, az Országgyűlés elnöke**

Benyújtó: **Dr. Gurmai Zita (MSZP)**

Tisztelt Elnök Úr!

Az Alaptörvény 7. cikk (1)-(2) bekezdése, valamint az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 42. § (8) bekezdése alapján írásbeli választ igénylő kérdést kívánok benyújtani

Az írásbeli választ igénylő kérdés címzettje: **Dr. Pintér Sándor, belügyminiszter**

Az írásbeli választ igénylő kérdés címe: "**Miért nem segítik elő hatékonyabban az apasági és a szülői szabadság mértékének emelését?**"

Tisztelt Miniszter Úr!

Az Európai Unió és a Tanács 2019. június 20-án alkotta meg a munka és a magánélet közötti egyensúlyról szóló 2019/1158. számú irányelvét. A tagállamok kötelessége, hogy 2022. augusztus 2-ig léptessék hatályba azokat a rendelkezéseket, melyek az irányelv érvényesüléséhez szükségesek.

Sajnos hazánk is azoknak az országoknak a sorába tartozik, melyek képtelenek voltak tartani a határidőt és a rendelkezésre álló több mint három év is kevés volt a Munka Törvénykönyvének módosításához. Történt mindez annak ellenére, hogy korábban néhány nap alatt sikerült keresztülvinni egy-egy törvénymódosítást, a munkavállalók érdekét szolgáló tervezetet azonban három év alatt sem sikerült letenni az asztalra.

A nagy nehezen elkészült javaslat azonban még annál is nagyobb csalódást jelentett, mint amit a késlekedés okozott. A tervezet ugyanis nem segíti az uniós irányelv célkitűzéseinek megvalósítását, mivel rendkívül szűkmarkúan méri a munkavállalói jogok kiterjesztését. A javaslat jelenlegi formája tehát erősen sérti az irányelvben megfogalmazott munka és magánélet egyensúlyára, a gondozási feladatok megosztására, az apák és gyermekek közötti kötődés elősegítésére, valamint a fizetett szülői szabadságra vonatkozó törekvéseket.

Legalább ennyi kérdést vet fel, hogy az elkészült tervezet megfelel-e egyáltalán a minimális jogszabályi követelményeknek. A javaslat ugyanis minden jel szerint összeütközésbe került az irányelv előírásaival.

Az apasági szabadság időszakára ugyanis az irányelv 8. cikk (2) bekezdése szerint akkora jövedelmet kell biztosítani, mint ami a munkavégzés egészségi állapothoz kapcsolódó okokból történő megszakítása esetén jár. Ez a hatályos magyar szabályozás szerint betegszabadság esetén a távolléti díj hetven, a táppénz esetén a munkabér hatvan százaléka. Ehhez képest a javaslat 139. § (4) bekezdése szerint a magyar munkavállaló az apasági szabadság hatodik munkanapjától a távolléti díjnak csak a negyven százalékára jogosult.

A szülői szabadság szabályozása hasonló kérdést vet fel. Míg az uniós irányelv szerint valamennyi munkavállaló négy hónapos szülői szabadságra jogosult, addig a hazai javaslat 134. § szerint a magyar munkavállalót mindössze negyvennégy munkanapos szülői szabadság illeti meg. Erre a negyvennégy napra ráadásul a távolléti díj tíz százalékának megfelelő juttatás szerepel a javaslatban, melyet még levonások is sújtanak. Ráadásul még ezt a negyvennégy napot is három év alatt rendeli kivenni az irányelv szerinti nyolc év helyett.

Ezek a kérdések mindenképpen tisztázásra szorulnak, így a fentiekre tekintettel kérdeszem tisztelt Miniszter Urat:

- 1. Miért csúsztak ki szándékosan az Európai Unió által megszabott határidőből?**
- 2. Hogyan lett az apasági szabadság idejére járó juttatás összege Magyarországon mindössze a távolléti díj negyven százaléka?**
- 3. Hogyan lett az uniós irányelv szerinti négy hónapos szülői szabadságból Magyarországon 44 munkanap, melyet nyolc év helyett három év alatt kell kivenni?**
- 4. Miért lehetetlenítik el még ennek a 44 napos szülői szabadságnak a kivételét is azzal, hogy arra gyakorlatilag alig jár pénzbeli juttatás?**